

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Š. P.**, bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. L. C., advokátom so sídlom v R., proti žalovanej **C., s.r.o.**, so sídlom v S., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou A. s.r.o., so sídlom v K., IČO: X., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9 Cpr 4/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2013 sp. zn. 6 CoPr 2/2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. mája 2013 sp. zn. 6 CoPr 2/2012 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo 17. apríla 2012 č.k. 9 CPr 4/2011-65 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 10. novembra 2009 dané žalovanou žalobcovi je neplatné; rozhodol tiež o trovách konania. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že list z 10. novembra 2009 nebol žalobcovi doručený v lehote uvedenej v § 68 ods. 2 veta prvá Zákonníka práce. Prihliadol na to, že žalovaná nepreukázala doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru tak, ako to tvrdila v priebehu konania. Na podacom lístku k zásielke z 10. novembra 2009 je síce uvedené, že jej obsahom bolo okamžité skončenie pracovného pomeru, to však ešte nepreukazuje, čo skutočne zásielka obsahovala. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie. Podľa jej názoru bol dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru v liste z 10. novembra 2009 uvedený v súlade so zákonom. Žalovaná riadne oznámila žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru

11. novembra 2009, ktoré mu bolo riadne doručené. Žalobca v zákonnej lehote neurobil žiadny úkon, ktorým by napadol skončenie pracovného pomeru. Súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a bez náležitého odôvodnenia niektoré dôkazy úplne ignoroval. Žalobca nepredložil súdu dokumenty, ktoré mu boli doručené 11. novembra 2009, čím vlastne poprel, že mu okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo doručené. Pokiaľ tvrdil, že okamžité skončenie pracovného pomeru mu nebolo vôbec doručené, mal svoje tvrdenie preukázať napríklad tak, že by predložil zásielku, o ktorej tvrdil, že mu bola doručená. Žalobca to však neurobil. Súd prvého stupňa mal teda žalobu zamietnuť z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zotrvával na tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 10. novembra 2009 mu bolo doručené až 24. novembra 2011, teda po zákonom stanovenej lehote. Pokiaľ žalovaná tvrdila niečo iné, mala svoje tvrdenia preukázať. V danej veci sa jej to ale nepodarilo.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 25. mája 2013 sp. zn. 6 CoPr 2/2012 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). V odôvodnení konštatoval, že žalovaná neopodstatnene uplatnila odvolacie dôvody uvedené v ustanoveniach § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ O.s.p. Súd prvého stupňa rozhodol na základe správnych skutkových a právnych záverov. Správne sú aj dôvody jeho rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ne odkázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Poznamenal, že argumentácia obsiahnutá v odvolaní neumožnila prijať iné závery a nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Žalovaná vo svojom opravnom prostriedku namietla skutočnosti uvádzané už v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré boli predmetom dokazovania na súde prvého stupňa. K jej odvolacím námietkam uviedol, že možnosť zamestnávateľa okamžite skončiť pracovný pomer so svojim zamestnancom je obmedzená lehotou uvedenou § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Súd prvého stupňa správne uzavrel, že žalovaná túto lehotu nedodrжала, lebo list z 10. novembra 2009 doručila žalobcovi (až) 24. novembra 2011. Vzhľadom na to je okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi neplatné. Žalobca v danom prípade tvrdil a preukazoval, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 10. novembra 2009 mu bolo doručené až 24. novembra 2011. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že okamžité skončenie pracovného pomeru mu bolo doručené (už) 11. novembra 2009, bolo na nej, aby svoje tvrdenie preukázala. Výsledkami vykonaného dokazovania ale jej tvrdenia neboli preukázané. Argumentácia žalobkyne, že okamžité skončenie pracovného pomeru doručila v lehote poštou

doporučene do vlastných rúk žalobcu, zostala len v rovine nepreukázaných tvrdení. Ani údaje vyznačené na doručenke na č.l. 58 spisu, na ktorej nie je uvedený obsah zásielky, nemohli viesť k inému skutkovému záveru. Dôkazom o doručení tvrdenom žalovanou nie je ani podací lístok na č.l. 39 spisu, na ktorom je uvedená poznámka (dodatočne vpísaná žalovanou), že sa doručovalo okamžité skončenie pracovného pomeru. Dôkazom o tejto skutočnosti nie je napokon ani čestné vyhlásenie advokáta JUDr. J. K. zo 17. apríla 2012. Aj ďalšie okolnosti zistené súdom prvého stupňa (napríklad to, že žalovaná sa v inom konaní nezmienila o skončení pracovného pomeru so žalobcom listom z 10. novembra 2009) nasvedčujú tomu, že tvrdenia žalovanej nezodpovedajú skutočnosti. Pokiaľ žalovaná na doručenke (údajne) obsahujúcej list z 10. novembra 2009 neuviedla jej obsah (teda to, že ide o okamžité skončenie pracovného pomeru), neporušila žiadny právny predpis, zbavila sa ale možnosti preukázať pred súdom, že okamžité skončenie žalobcovi doručila v zákonom stanovenej lehote (§ 68 ods. 2 Zákonníka práce). Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala tým, že v konaní jej postupom súdov bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Opätovne zdôraznila, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré dala žalobcovi 10. novembra 2009, mu bolo doručené už 11. novembra 2009, čo žalobca aj potvrdil svojím podpisom. Názor súdov, že za tejto situácie ju zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že obsahom zásielky doručovanej 11. novembra 2009 bolo okamžité skončenie pracovného pomeru, sa prieči záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadreným v rozhodnutí sp. zn. 4 MCdo 3/2011. V súlade s týmito závermi bolo totiž na žalobcovi, aby preukázal opak toho, čo tvrdila žalovaná, teda aby preukázal, že obsahom zásielky doručenej mu 11. novembra 2009 nebolo okamžité skončenie pracovného pomeru. Táto povinnosť vyplývala žalobcovi z § 120 ods. 1 O.s.p. V kontexte uvedeného je zrejmé, že procesná situácia bola prvostupňovým a odvolacím súdom riešená spôsobom odchylným od analogickej situácie riešenej najvyšším súdom. Z toho dovolateľka vyvodila, že rozhodnutia týchto súdov sú v rozpore s požiadavkou predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Absencia vysvetlenia, prečo sa odvolací súd odklonil od predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu, porušila právo žalovanej na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a viedla k vydaniu nepreskúmateľného rozsudku odvolacieho súdu. Postup súdov mal v konečnom dôsledku za následok odňatie možnosti žalovanej pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Vzhľadom

na to žalovaná žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu buď zmeniť (tak, že žaloba sa zamietne a jej sa prizná náhrada trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania), alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podací lístok preukazuje iba odoslanie zásielky, nie jej obsah. Podľa jeho presvedčenia je dovolanie žalovanej procesne neprípustné (lebo v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.) a tiež neopodstatnené (lebo smeruje proti vecne správne rozhodnutiu odvolacieho súdu). Z týchto dôvodov žiadal dovolanie „zamietnuť“ a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania vo výške, ktorú vyčíslil.

Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p., a dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ

nerozhodoval, a preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.), nemožno prípustnosť dovolania žalovanej vyvodit' z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

2. Dovolanie žalovanej by mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 238 O.s.p., ale skúmal, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

3. Žalovaná je presvedčená, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú nesprávnosť v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi

predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

3.1. Žalovaná tvrdí, že možnosť pred súdom konať jej bola odňatá tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je (podľa jej názoru) nepreskúmateľné.

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie dospela k záveru, že nepreskúmateľnosť nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Názor zaujatý v uvedenom judikáte je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od neho. Na tom, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., sú založené aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu (vid' napríklad sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 3 Cdo 49/2013, 3 Cdo 18/2013, ale tiež 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011 a aktuálne aj 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré vychádzali zo záverov vyjadrených v judikáte R 111/1998 (vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konšatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Na doloženie aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere

(napríklad IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

3.2. Žalovaná tiež namieta, že dovolaním napadnutý rozsudok sa prieči požiadavke predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

Predvídateľnosť postupu (rozhodovania) súdov v súlade so zákonom stanovenými požiadavkami je imanentnou súčasťou princípu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ústavy). Predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu v konaní a pri rozhodovaní (porovnaj tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 42/2010, 5 Cdo 210/2013).

V praxi dochádza k vydaniu nepredvídateľného rozhodnutia medziiným vtedy, keď odvolací súd nerešpektuje ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p., účelom ktorého je predísť vydaniu nepredvídateľného alebo prekvapivého rozhodnutia (k tomu viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 388/2012). Žalovaná v danom prípade nenamieta, že by odvolací súd porušil toto ustanovenie; nepredvídateľnosť napadnutého rozhodnutia vyvodzuje z toho, že je založené na právnych záveroch, ktoré sú čiastočne odlišné od záverov zaujatých v inej právnej veci najvyšším súdom.

V dovolateľkou označenom rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 4 MCdo 3/2011) sa uvádza, že v záujme odstránenia spornosti otázky, či určitá listina bola alebo nebola súčasťou doručenej zásielky, je procesnou povinnosťou (§ 120 ods. 1 O.s.p.) toho, kto tvrdí, že listina súčasťou doručenej zásielky nebola, preukázať opak toho, čo o obsahu tejto zásielky tvrdí protistrana.

Dovolací súd bez vyjadrenia sa k tomu, či v niektorom z iných rozhodnutí najvyšší súd odlišne vyriešil túto otázku, pre účely preskúmvanej veci uvádza, že ak by boli správne právne náhľady žalovanej na príčiny a dôsledky nepredvídateľnosti súdnych rozhodnutí tak, ako ju vysvetľuje v dovolaní, bolo by procesne prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.) každé dovolanie proti niektorému rozsudku odvolacieho súdu spočívajúcemu na právnych názoroch, pri zaujímaní ktorých nepostupoval odvolací súd identicky tak, ako najvyšší súd. Zákonodarca

ale pri úprave procesnej prípustnosti dovolania zrejme taký úmysel nemal. Vyplýva to nielen z celkovej koncepcie úpravy prípustnosti dovolania v ustanoveniach § 236 až § 239 O.s.p., ale najmä zo vzájomného vzťahu ustanovení § 238 ods. 2 O.s.p. (lex generalis) a § 237 O.s.p. (lex specialis). Pokiaľ Občiansky súdny poriadok (dokonca) ani vtedy, keď odvolací súd nerešpektuje záväzný právny názor najvyššieho súdu „vyslovený v tejto veci“ (t.j. konkrétne prejednávanej veci tých istých účastníkov s rovnakým predmetom – vid' § 238 ods. 2 v spojení s § 243d ods. 1 veta druhá O.s.p.), považuje takéto nerešpektovanie názoru iba za (všeobecný) dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania proti rozsudku, nič neopodstatňuje záver, podľa ktorého Občiansky súdny poriadok v inom (špeciálnom) ustanovení považuje (až) za dôvod zmätočnosti zakladajúci prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu to, že odvolací súd prípadne nerešpektoval názor najvyššieho súdu vyslovený v inej právnej veci. Z takéhoto náhľadu vychádza aj rozhodovacia prax dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na tom, že nerešpektovanie právneho názoru „vysloveného v tejto veci“ § 238 ods. 2 O.s.p. vedie k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (vid' napríklad rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 227/2011).

Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že ak odvolací súd v danej veci (prípadne) založil svoje rozhodnutie na právnych úvahách, ktoré úplne nekorešpondujú s právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v niektorej inej právnej veci, neopodstatňuje to záver, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p.

4. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že ani v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá ani postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Napokon, vadu tejto povahy nezakladá ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov (vid' tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

5. Pre prípad, že žalovaná zastáva názor, podľa ktorého vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá tiež nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd uvádza, že

nesprávnosť takej povahy nie je vadou konania uvedenou v predmetnom ustanovení (viď R 54/2012).

6. Dovolací súd je povinný prihliadať na procesné vady konania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. aj vtedy, keď neboli uplatnené v dovolaní (viď § 242 ods. 1 O.s.p.).

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančínková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalobcu (viď č.l. 106 spisu) k odvolaniu žalovanej (č.l. 86 spisu) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalovanej mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. Zo spisu vyplýva, že v danom prípade táto možnosť nebola žalovanej vytvorená. V dovolaní sa preto opodstatnene – nie však z dôvodu uvedeného žalovanou – namieta, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

7. Vzhľadom na to, že v konaní bola žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať, je jej dovolanie nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. marca 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková